

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

<p>Συνδρομή ετησία. Έν Κωνσταντινουπόλει γρ. άργ. 30 Έν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35 Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8</p>	<p>Διευθυντής και εκδότης Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ * ΓΡΑΦΕΙΟΝ * Έν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαρισσῶν, ἀρ. 12.</p>	<p>Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση. Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΗΡΟΝΟΝΤΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60</p>
---	--	---

ΘΙ ΜΑΡΘΙ

ῥὸ χιλίων ὀκτακοσίων ἐννεήκοντα ἐννέα ἐτῶν ἐν καραβάτιον διηρθύνετο πρὸς τὴν Ἰουδαίαν.

Ἀπετελεῖτο ἀπὸ μερικῶν καμήλων και

συνοδεία αὕτη ἐταξείδευεν ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ και ἤρχετο ἀπὸ μέρη μεμακρυσμένα.

Πόθεν ἀρά γε; Ἐκ τῆς Ἀραβίας; ἐκ τῆς Περσίας; ἐκ τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς; Ἄγνωστον. Ἄλλ' αἱ μελαγχοί και

ἀκολουθίαν ἀρετήν· ἂν δ' ἐπρόκειτο νὰ κρίνωμεν ἐκ τοῦ κουρασμένου πλέον βήματος τῶν καμήλων και ἐκ τῆς παχείας κόνεως, ἥτις ἐπ' αὐτῶν ἐπεκάθητο, θὰ ἐξήγομεν εὐκόλως τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ

εὐγενεὶς μορφαὶ τριῶν προπάντων ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἐξεῖχον μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς βασιλεῖς μεταξὺ τοῦ ἐπιτελείου των, τὰ παχέα χεῖλη των, ἐξ ὧν ὁ λόγος ἔσταξε γλυκύτερον μέλιτος, οἱ εὐφρέστατοι ὀφθαλ-

μοί των, ἐν οἷς ἀντικατωπρίζετο πολιά σύνεσις καὶ σοφία, αἱ χρυσοπάρυφοι πλατεῖται ἐνδυμασίαι των, ἃς ἔφερον ἐπιχαρίτως καὶ ἡγεμονικῶς, ὅλα ταῦτα ἐπρόδιδον ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἦσαν συνήθεις τινές καὶ τυχαῖοι, ἀλλὰ βασιλεῖς ἰσως καὶ πρίγκηπες, σεβαστὰ ἀπομεινάρια τοῦ ἀρχεγόνου τῆς γηραιᾶς Ἀνατολῆς πολιτισμοῦ, ἐμπεποτισμένα πᾶσαν ἐγκόσμιον ἐπιστήμην.

Ἐκαλοῦντο Μάγοι, ἦτοι Σοφοί.

Μῆνες δλόκληροι εἶχον παρέλθῃ, ἔτος συμπληρωθῆ, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠσπασθησαν τὰς συζύγους των καὶ τὰ τέκνα των, ἀποχαιρετιζόντες τὴν πεφιλημένην των γενέθλιον γῆν. Διῆλθον ἐρήμους καυστικές, διέβησαν διὰ δρόμων δυσβάτων, συνηντήθησαν καθ' ὁδὸν μὲ φυλάς σκηνοβίους καὶ νομαδικὰς καὶ τέλος—δόξα τῷ Θεῷ—αἱ κάμηλόι των πατοῦν τὸ ἔδαφος τῆς περιποθήτου Ἰουδαίας.

Ἄλλὰ τί θέλουν; τί ζητοῦν μεταξύ τῶν Ἑβραίων οἱ μυστηριώδεις οὗτοι ξένοι;

Ἀκούσατε.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας συνέβαινε παράδοξόν τι. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, ἀπηρυσμένη πλέον ἐκ τοῦ ἁμαρτωλοῦ της παρελθόντος καὶ μηδεμίαν παρηγορίαν ἐξ ἑαυτῆς περιμένουσα, εἶχε στρέψῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ ἐπίστευεν ἀκράδάντως ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ τῇ ἀποστείλῃ ἐν μικρὸν παιδίον, ἐν τῷ ὁποίῳ μεγάλη δύναμις θὰ ἐνεκλειετο καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εὔρισκε τὴν σωτηρίαν. Ἡ προσδοκία αὕτη τῆς ἀνθρωπότητος ὅλον ἐπετείνετο, Σωκράτης δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Βιργίλιος ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ Κομφούκιος ἐν τῇ Κίνᾳ καὶ Ζωροάστρης ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ ἄλλα μεγάλα πνεύματα ἀλλαγῆ, ὡσεὶ ὑπὸ θείου Πνεύματος ἐμπνεόμενα ἐν στιγμαῖς προφητικῆς ἐξάρσεως, ἐδεικνυον ὡς λίαν προσέχῃ τὴν γέννησιν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου Παιδίου, ἦν ἐναγωνίως πλέον καὶ μὲ ἰσχυροτάτους παλμούς περιέμενεν ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀπεκαρᾶδοκει.

Καὶ τὸ θαυμαστὸν τοῦτο Παιδίον ἐμελ-

λε νὰ ἴδῃ τὸ φῶς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, τῇ ἐνδόξῳ χώρᾳ τοῦ Δαβὶδ.

Οἱ σοφοὶ καὶ θεοσεβεῖς Μάγοι δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὴν τοιαύτην προσδοκίαν· εὐθύς δ' ὡς εἶδον οὗτοι ἐν τῷ ὠραίῳ οὐρανῷ τῆς πατρίδος των νὰ λάμπῃ ἑκτακτὸς τις καὶ πρωτοφανὴς ἀστὴρ ἐξόχου λάμπειως καὶ μοναδικοῦ κάλλους, ἐνόησαν ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή ἡ μυριοπότητος, ἐπήδρσαν ἐπὶ τῶν καμήλων των καὶ ἔσπευσαν πρὸς προσκύνησιν τοῦ ἄνωθεν κατελθόντος ἀγίου Βρέφους.

Ποῖος τοὺς ὀδηγεῖ; Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ ἐνώπιόν των ἐκτυλίσσειται τίς εἶνε δι' αὐτοὺς ἀσφαλὴς ποδηγέτης; Ὡς οἱ Ἑβραῖοι ἄλλοτε, μεταβαίνουσι τώρα καὶ αὐτοὶ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐπηγγελμένης γῆς καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐκρεούσης εὐλογίας· ἀλλ' ἡ φωτίζουσα αὐτοὺς πυρίνη στήλη ποία;

Ὁ ἀστὴρ ὁ μὴνύσας εἰς αὐτοὺς τὴν σάρκωσιν τοῦ θαυμαστοῦ Παιδίου, αὐτὸς ἀναλαμβάνει καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς αὐτό. Ὁ ἀστὴρ ὁ γλυκὺς, ὡς ἡ πίστις καὶ ἰλαρός, ὡς ἡ ἐλπίς δακτυλοδεικτεῖ πρὸς αὐτοὺς τὴν δρόμον. Ὁ ἀστὴρ, ὁ προπορευόμενος ἐνώπιον αὐτῶν ὡς μέγας φανὸς φερόμενος ὑπὸ ἀγγέλου, οὗτος ἡμέραν καὶ νύκτα ἀποτελεῖ τὴν παραμυθητικωτέραν συντροφίαν τῶν ὁδοιπόρων μας.

Ἄ! καὶ ἐγώ, Θεέ μου, θέλω νὰ ἔλθω πρὸς Σέ. Καὶ ἐγὼ ἐν τῇ σκοτίᾳ μου ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω νὰ Σέ προσκυνήσω, ἅγιον Βρέφος. Ἀρκεῖ πλέον τὸ ἄγνωστον, ἀρκοῦσιν αἱ ἀμφιβολίαι, ἀρκεῖ ἡ σκοτεινὴ πεζοπορία ἐν μέσῳ τοῦ ἀπίστου μου χάους. Ἄλλ' ὁ ἀστὴρ, ὅστις θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ποῦ εἶνε; Ἐλθε Σὺ, χάρις, κόρη τῶν οὐρανῶν παντάνασσα, καὶ ὀδήγε με πρὸς τὴν προσδοκίαν τῆς συντετριμμένης καρδίας μου.

B'

Ὁ ἀστὴρ ἔστη ἐν Βηθλεὲμ. ἐπάνω πενιχρὰς στέγης, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἔστεγάζετο τὸ Ἐνδόξον Παιδίον· οἱ δὲ Μάγοι κατέβησαν ἀπὸ τῶν καμήλων των, εἰσῆλθον μὲ σέβας καὶ πίστιν εἰς τὴν καλύβην

ἐκείνην καὶ προσεκύνησαν τὸν Βασιλέα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, προσφέροντες εἰς αὐτὸν ὡς δῶρα χρυσὸν καὶ λίθانون καὶ σμύρναν. Ἠσπάσθησαν τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο καὶ μικύλλον στόμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου αὔριον θὰ ἐξηκοντίζοντο αἱ σωτηριώδεις εὐαγγελικαὶ ἀρχαί· ἠσπάσθησαν τὰς χρυσὰς ἐκεῖνας Χεῖρας, αἵτινες αὔριον διάτρητοι θὰ ἀνέσπων τὴν γῆν καὶ θὰ ἐτοποθέτουσιν τὴν

ὕδρῳγειον σφαῖράν μας ἐπὶ νέων θεμελίων, ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης· ἠσπάσθησαν τὸ σελαγίζον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον αὔριον θὰ στεφανώσῃ τριπλοῦν διάδημα ἐξουσίας οὐρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ ἀπῆλθον φέροντες ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν οὐρανῶν.

Παπᾶ-Σπύρος.

Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 4).

«Ἀριστερόθεν ἴσταται ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἐδιμβούργου, ὁ δούξ τοῦ Κοννάου, ὁ δούξ τοῦ Φάιφ, ὁ πρίγκηψ Βάπτεμπεργκ καὶ αἱ πριγκήπισσαι σύζυγοί των, τέλος ὀλόκληρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου πρὸ τοῦ Θρόνου.

Εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ πλαγγόνες αὐταὶ—ὁμοίωτης ἠγγυημένη πάντοτε— μὲ τὰς ἐορτασίμους των στολάς, τὰ φωτισμένα πρόσωπά των, τὰς στάσεις των εἰλημμένας ἐκ τοῦ φυσικοῦ δίδουσιν λίαν ἰδέαν σαφῆ τῆς Βρεττανικῆς αὐλῆς. Ἐπειτα περυσιάζονται οἱ ἀνώτεροι ἀξιοματικοὶ τοῦ στέμματος, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται ὁ μέγας νύκρχος Σὴρ Τζώρτζ Ἄμιλτον. Ὁ Τόρνπιπ φροντίζει νὰ τοὺς δεικνύῃ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ραβδίου τοῦ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ δημοσίου, προσθέτων ὅτι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν κατέχει τὴν θέσιν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν βαθμὸν του συμφώνως πρὸς τὴν ἐθιμοτυπίαν τῶν τελετῶν.

Ἀκίνητος μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ θρόνου ἴσταται ὑψηλὸς κύριος ἐξωτερικοῦ διακεκριμένου, ὅπως Ἀγγλοσαξωνικοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε εἰμῆ τις ἐκ τῶν ὑπουργῶν τῆς ἀνάσσης.

Καὶ πράγματι εἶνε ὁ πρόεδρος τοῦ ἀνακτοβουλίου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀναγνωρίζομενος ἀμέσως ἐκ τῆς ράχεώς του ἐλαφρῶς κυρτῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὑποθέσεων.

«Καί, προσθέτει ὁ Τόρνπιπ, πλησίον τοῦ πρωθυπουργοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ σεβασμιος κύριος Γλάδστον».

«Σὰς συνιστῶ, κυρίαὶ καὶ κύριοι, φωνάζει ἔπειτα ὁ Τόρνπιπ ἐξορκῶν τὴν φωνὴν του, τὸν διάστημον πατριώτην σας Ὁκονιελ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα θὰ εὐρίσκη πάντοτε ἡγῶ εἰς πᾶσαν Ἰρλανδικὴν καρδίαν».

Μάλιστα. Ὁ Ὁκονιελ ἦτο παρῶν, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν αὐλὴν ἐν ἔτει 1875, μολοντί ἦτο νεκρὸς πρὸ 25 ἐτῶν.

Ἐπειτα κητὰ θέσεις εἶνε διεσπαρμένοι, ἄλλοι αὐλικοί, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα μᾶς διαφεύγει, ὅλοι στολισμένοι μὲ παράσημα καὶ μεγάλας ταινίας, ἐπιστημόντες πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ μεταξύ ἄλλων ὁ χαριτόβουτος δούξ τοῦ Κάμπριτζ παρὰ τὸν μακαρίτην λόρδον Οὐέλλιγκτων καὶ τὸν μακαρίτην λόρδον Πάλμεστρων καὶ τὸν μακαρίτην Πίττ. Ὁπισθεν αὐτῶν γραμμῆ ἱπποκόμων ἐν στολῇ, ἐρίππων ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ταύτης, ὅπερ σημαίνει ὅτι πρόκειται περὶ ἐορτῆς ἐξ ἐκεῖνων, ἃς εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ τις εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Ὁσβόρνης. Τὸ σύνολον τοῦτο περιλαμβάνει πεντηκοστὴν ἀνθρωπαρίων ἰσχυρῶς χρωματισμένων, τὰ ὅποια μὲ θράσος καὶ ἀκαμψίαν παριστῶσι πᾶν ὅ,τι ἀριστοκρατικώτερον, μᾶλλον διακεκριμένον, μᾶλλον ἐπίσημον ὑπάρχει εἰς τὸν στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν κόσμον τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου.

Βλέπει τις πρὸς ταῦτοις ὅτι οὐδὲ ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐλησημονήθη· καὶ ἂν ἡ βασιλικὴ θαλαμηγὸς Βικτωρία καὶ Ἀλβέρτος δὲν εὐρίσκηται

ὕπ' ἄτμόν, ἄλλα πλοῖα τοῦλάχιστον εἶνε σχεδιασμένα ἐπὶ τῆς ὑάλου τῶν παραθύρων ὁπόθεν ὑποτίθεται ὅτι φαίνεται ὁ ὄρμος τοῦ Σπίτχετ. Μὲ καλοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναμφιβόλως θὰ διέκρινέ τις τὴν θαλαμηγὸν *Γόησσαρ*, φέρουσαν τὰς Αὐτῶν Ἐξοχότητας τοὺς λόρδους τοῦ Ναυαρχείου μὲ διόπτρας εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ κέρας ἀκουστικὸν εἰς τὴν ἑτέραν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Τόρνπιπ δὲν ἠπάτησε τὸ δημόσιον του λέγων ὅτι ἡ ἐκθεσις αὐτὴ ἦτο μοναδική. Ἦτο ἀληθῶς κατὰπληξίς τόσοσ διὰ τὰ παιδία ὅσον καὶ διὰ τοὺς θεατὰς τοὺς ἔχοντας μᾶλλον σεβαστὴν ἡλικίαν, οἵτινες οὐδέποτε ἐξῆλθον τοῦ κομιτάτου τοῦ Κόνναου ἢ τῶν περιχώρων τῆς Βέστπορ. Ἦσως ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας νὰ ὑπομειδιᾷ κάπως. Ὁ φαρμακέμπορος δὲν ἔκρουπτεν ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ἐξαπατηθῆ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν προσώπων, μολονότι οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του τὰ εἶδεν. Ὅσον διὰ τὸν ἀρτοπώλην, αὐτὸς ὠμολόγει, ὅτι τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶσαν φαντασίαν, καὶ ἤρνεϊτο νὰ πιστεύσῃ ὅτι μία ὑποδοχὴ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας ἐτελεῖτο μὲ τόσοσ πλοῦτον, λάμπιν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

—Καὶ ἀκόμη δὲν εἶδετε τίποτε! ὕπελαβεν ὁ Τόρνπιπ. Ὑποθέτετε ἴσως ὅτι τὰ ὑψηλὰ αὐτὰ πρόσωπα δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν οὔτε ἓνα σχῆμα οὔτε μίαν κίνησιν... Ἀπατάσθε. Εἶνε ζωντανά, ζωντανά σᾶς λέγω, ὅπως ἐγὼ καὶ σεις καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε. Ἀλλὰ πρὶν θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ κάμω ἓνα μικρὸν γῦρον καὶ ἐκκλησίαν εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν ἐκάστω.

Αὐτὴ εἶνε ἡ κρίσιμος στιγμή διὰ τοὺς περιπλανωμένους αὐτοὺς ἐκθέτας θαυμασίων περιέργων, ὅταν δηλ. ὁ δίσκος ἀρχίζῃ νὰ περιέρχεται τὰς σειρὰς τῆς ὁμηγύρευς. Γενικὸς κανὼν, οἱ θεατὰί τῶν μετακινουμένων τούτων ἐκθέσεων διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀπέρχονται διὰ νὰ μὴ θέσωσι διόλου τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μένουσι μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διασκεδάσωσι δωρεάν. Οἱ τελευταῖοι οὔτοι—ἄς μὴ ἐκπλαγῆ τις—εἶνε πολυαριθμότεροι. Ὑφίσταται καὶ τρίτη τις κατηγορία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πληρόνουσιν, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε τόσοσ ἐλάχιστη, ὥστε προτιμότερον νὰ μὴ τὴν ἀναφέρῃ τις. Καὶ τοῦτο ἔγεινε πλέον καταφανές, ὅταν ὁ Τόρνπιπ «ἔκαμε τὸν γῦρόν του» μὲ μειδίμα, τὸ ὅποιον προσεπάθει νὰ

καταστήσῃ ἀγαπητὸν καὶ τὸ ὅποιον ἐν τούτοις ἦτο ἄγριον. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ γείνη διαφορετικὰ μὲ τὸ πρόσωπον αὐτὸ τοῦ *μπού.Ι.δοκ*, τοὺς μοχθηροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἔτοιμον νὰ δαγκάσῃ μᾶλλον ἢ νὰ ἀσπασθῇ;

Εὐνόητον ἀφ' ἐαυτοῦ ὅτι μεταξὺ τοῦ ρακενδύτου ἐκείνου συρφετοῦ, ὅστις δὲν ἐσάλευτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατορθώσῃ νὰ συλλέξῃ οὔτε δύο κόπερ.

Ὅσον διὰ τοὺς θεατὰς ἐκείνους, οἵτινες δελεασθέντες ἀπὸ τὴν πομπώδη πρόσφώνησιν τοῦ κυρίου τῶν νευροσπάστων ἤθελον νὰ ἴδωσι χωρὶς νὰ πληρώσωσιν αὐτοὶ ἠρέσθησαν νὰ στρέψωσι τὴν κεφαλὴν. Πέντε ἢ ἕξι μόνον ἔσυρον κερατῖα τινα ἐκ τοῦ θυλακίου των, ὅπερ ἀπετέλεσεν εἰσπραξίαν ἐνὸς σελινίου καὶ τριῶν πεννῶν, τὴν ὅποιαν ὁ Τόρνπιπ ἐδέχθη μὲ μορφασμὸν περιφρονητέως... Καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, ἀναμένων τὴν μετὰ μεσημβρίαν παράστασιν, ἥτις θὰ ἦτο ἴσως καλλιτέρα καὶ νὰ συμμορφωθῆ μᾶλλον μὲ τὸ προαγγελθὲν πρόγραμμα ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ χρῆμα.

Καὶ τότε τὸν ἄφρονον θαυμασμὸν διεδέχθη ὁ ἐκφραστικὸς καὶ θορυβώδης. Ἦρχισαν τὰ χειροκροτήματα καὶ ποδοκροτήματα καὶ τὰ στόματα ἠνοιγον εἰς βροντώδη *οὐρρά*, τὰ ὅποια θὰ ἠκούοντο καὶ ἀπὸ τοῦ λιμένος.

Πράγματι ὁ Τόρνπιπ ἔδωκεν ἐν κτύπημα μὲ τὸ ραβδίον του ὑπὸ τὸ κιβώτιον, τὸ ὅποιον συνεπήγαγε στεναγμὸν, εἰς ὃν οὐδεὶς ἔδωκε προσοχὴν. Αἴφνης ἡ σκηνὴ ὅλη ἐζωογονήθη διὰ τρόπον δύναται νὰ εἴπῃ τις θαυμασίου. Τὰ νευρόσπαστα κινήθηεντα ὑπ' ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ ἐφάνησαν ὡς ἂν ἐπροικίσθησαν μὲ ζωὴν πραγματικὴν. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ ἄνασσα Βικτωρία δὲν κατέλιπε τὸν θρόνον της—τὸ ὅποιον θὰ ἦτο παρὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν—οὔτε ἐσηκώθη κἄν, ἀλλ' ἐκίνηε τὴν κεφαλὴν, σείουσα τὸν ἐστεμμένον της κεκρούφαλον καὶ κλίνουσα τὸ σκῆπτρόν της, καθ' ὃν τρόπον ὁ ἀρχιμουσικὸς κτυπᾷ ρυθμὸν εἰς δύο χρόνους. Ὅσον διὰ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ταῦτα στρέφονται καὶ πάλιν στρέφονται, ἀποδίδοντα χαιρετισμὸν ἀντὶ χαιρετισμοῦ, ἐνῶ δούκες, μαρκήσιοι, βαρωνίσκοι παρέρχονται μὲ μεγάλας ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ. Καὶ ὁ πρωθυπουργὸς παρερχόμενος ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ κ. Γιάδστωνος, ὁ ὅποιος

όμοιως υποκλίνεται. Μετ' αὐτούς ὁ Ὅκοννελ προχωρεῖ σοβαρῶς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν δούκᾶ τοῦ Κάμπριτζ. Τὰ λοιπὰ πρόσωπα παρελαύνουσι κατόπιν καὶ οἱ ἵπποι τῶν ἵπποκόμων, ὡς ἂν μὴ εὐρίσκοντο ἐν αἰθούσῃ, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου τῆς Ὀσθόρνης, ὑπερήφανοι καὶ σεῖοντες τὴν οὐράν.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ παρέλασις ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦς ἤχους μουσικῆς ὀξεῖας καὶ ὑποσυριζούσης, ὀρειλιμένης εἰς κελᾶδιστρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔλειπεν ἀριθμὸς διέσεων καὶ ὑρέσεων.

Ἀληθῶς ἦτο πολὺ ὠραῖον καὶ ὅστις δὲν εἶχεν ἴδῃ τὰς σκηνικὰς παραστάσεις τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν θεάτρων θὰ ἤσθαινετο πρὸ τῶν νευροσπᾶστων τούτων κατὶ περισσότερον τοῦ θαυμασμοῦ. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο ἀπερίγραπτος ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν κινουμένων τούτων πλαγγόνων, τὰς ὁποίας μὲ τὸν ὄρον τοῦ ἐπαγγέλματος ὀνομάζουσι χορομουσικομανεῖς.

Ἀλλὰ εἰς στιγμὴν τινα ἰδοῦ ὅτι συνεπιεῖα μηχανικοῦ κτύπου ἡ ἄνσσα κατεβίβασε τόσῳ βιαίως τὸ σκῆπτρόν της, ὥστε τοῦτο ἤγγιζε τὴν στρογγύλην ράχιν τοῦ πρωθυπουργοῦ. Τότε δὲ τὰ οὐρὰ τοῦ δημοσίου ἐδιπλασιάσθησαν.

— Εἶνε ζωντανά, εἶπεν εἰς ἕκ τῶν θεατῶν.

— Μόνον ποῦ δὲν ὀμιλοῦν, ἀπήντησεν ἕτερος.

— Δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ νὰ λυπηθῇ κανεὶς, προσέθηκεν ὁ φαρμακοποιός, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἐκτὸς τοῦ ἔργου του στιγμᾶς ἦτο δημοκράτης.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Σκεφθῆτε ὀλίγον αἱ πλαγγόνες αὐταὶ νὰ ἐκφωνοῦν λόγους.

— Ἦθελα πολὺ νὰ ξεύρω ποῖος τὰ κινεῖ, εἶπεν τότε ὁ ἄρτοπόλης.

— Ὁ διάβολος χωρὶς ἄλλο! ἀπήντησε γέρων νκῦτης.

— Ναί! ὁ διάβολος, ἐφώναξαν γυναικῆς τινες, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπεισμένοι, καὶ ἐσταυροκοπήθησαν, στραφεῖσαι πρὸς τὸν ἐφημέριον, ὁ ὁποῖος παρετῆρει μὲ ὕφος σκεπτικόν.

— Πῶς, ἀδελφοί, θέλετε ὁ διάβολος νὰ χωρέσῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάσα, παρετῆρσεν νεαρὸς ὑπάλληλος γνωστὸς διὰ τὰ εὐφυολογήματά του. Ὁ διάβολος εἶνε ὑψηλός...

— Ἄν δὲν εἶνε μέσα εἶν' ἀπ' ἔξω, ἀνταπάντησε γραιὰ τις φλύαρος. Εἶνε αὐτὸς ποῦ μᾶς δείχνει τὸ θέατρο...

— Ὅχι, εἶπε σοβαρῶς ὁ φαρμακόμενος, τὸ ξεύρετε ὅτι ὁ διάβολος δὲν μιλεῖ Ἰρλαν-

δικά! Εἶνε καὶ τοῦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ὁ Πάδδου—ὁ Ἴρλανδός— παραδέχεται ἀδιαφιλονεικῆτως καὶ βέβαιος κατὰ συνέπειαν ὅτι ὁ Τόρνπιπ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ὁ διάβολος, ἀφοῦ ἐξεφράζετο εἰς καθαρὰν ἐγγῶριον γλῶσσαν. Ἀναμφιβόλως, ἐὰν μαγγανεῖα τις δὲν ἐνουπήρχεν, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι μηχανισμὸς ἐσωτερικὸς ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸν μικρὸν αὐτὸν κόσμον τῶν ἠθοποιῶν. Ἐν τούτοις οὐδεὶς εἶδε τὸν Τόρνπιπ νὰ στρέφῃ τὸ μηχανήμα. Καὶ περιπλέον—λεπτομέρεια, ἣτις δὲν εἶχε διαφυγῆ τὸν ἐφημέριον— μὲλις ἡ κυκλοφορία τῶν προσώπων ἤρχισε νὰ καθίσταται βραδυτέρα, κτύπημα μαστιγίου ὑπὸ τὸ κιβώτιον, ἐρ' οὐ ὑπῆρχε κάλυμμα. Πρὸς τίνα ἀπηθύνετο τὸ κτύπημα τοῦτο τὸ συνοδευόμενον ὑπὸ γογγυσμοῦ!

Ὁ ἐφημέριος ἠθέλησε νὰ μάθῃ καὶ εἶπε πρὸς τὸν Τόρνπιπ.

— Μὰ ἔχεις κανένα σκύλο μέσα στὴν κάσα;

Οὗτος τὸν παρετῆρσεν συσπῶν τὴν ὄφρυν καὶ ἐφάνη ὡς εὐρῶν τὴν ἐρώτησιν ἀδιάκριτον.

— Ἔχω ὅ,τι ἔχω, ἀπήντησεν. Αὐτὸ εἶνε μυστικόν μου. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ φανερώσω...

— Σὺ δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μᾶς τὸ εἰπῆς, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἕνας σκύλος κινεῖ τὸ μηχανήμα σου...

— Αἱ ναί!... ἕνας σκύλος, ἀπήντησεν ὁ Τόρνπιπ δυσθύμως, ἕνας σκύλος μέσα σ' ἕνα κλουβί ποῦ γυρνᾷ. Μοῦ ἔφαγε τόσο καιρὸ καὶ τόση ὑπομονὴ χρειάσθηκε γιὰ νὰ τὸ ἐτοιμάσω. Καὶ τί ἐπληρώθηκα γιὰ τὸν κόπο μου; Οὔτε τὸ μισὸ ἀπὸ ὅ,τι παίρνει ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα ἁγιασμό!

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Τόρνπιπ ἐτελείονε τὴν φράσιν του, ὁ μηχανισμὸς ἐσταμάτησε, πρὸς ζωηρὰν ἀπαρέσκειαν τῶν θεατῶν, τῶν ὁποίων ἡ περιέργεια δὲν εἶχεν ἔτι ἰκανοποιηθῆ. Καὶ ὁ ἐκθέτης ἠτοιμάζετο νὰ καταβιβάσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου λέγων ὅτι ἡ παράστασις εἶχε τελειώσῃ.

— Καὶ δὲν σκοπεύεις νὰ δώσης ἄλλην;» τὸν ἠρώτησεν ὁ φαρμακοποιός.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Τόρνπιπ, ὁ ὁποῖος ἐβλέπε περὶ αὐτὸν μὲ βλέμματα ὑποπτα.

— Καὶ ἂν σ' ἐβεβαίοναν πῶς θὰ κερδήσης δύο σελίνια;»

— Ούτε γιὰ δύο οὔτε γιὰ τρία! ἐφώναξεν ὁ Τόρνπιπ.

Ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ νὰ ἀνχωρήσῃ, ἀλλὰ τὸ δημόσιον ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε διαθέσει νὰ τοῦ ἀφήσῃ δίοδον. Ἐν τούτοις εἰς σημείον τοῦ κυρίου του ἡ κύων ἐβᾶδιζεν ἤδη μεταξὺ τῶν δοκῶν, ὅταν παρατεταμένον παράπονον διακοπτόμενον ἀπὸ λυγμούς ἠκούσθη ὑπὸ τὸ κιβώτιον.

— Θὰ σωπάσῃς, παληρόσκυλο! »

— Αὐτὸ δὲν εἶνε σκύλος, εἶπεν ὁ ἐφημέριος, κρατῶν τὸ φορεῖον.

— Πῶς; ἀντεῖπεν ὁ Τόρνπιπ.

— Ὅχι!... εἶνε ἓνα παιδί!...

— Ἐνα παιδί, ἓνα παιδί, ἐπανελάβεν ἡ ὀμήγουρις. Ὅποια μετὰπτωσις ἐγένετο εἰς τὰ συναισθήματα τῶν θεατῶν! Δὲν ἦτο πλέον περιέργεια, ἀλλὰ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλουν μὲ στάσις ἡκίστα συμπαθῆ. Ἐν παιδίον ὑπὸ τὸ κιβώτιον αὐτὸ τὸ ἀνοικτὸν ἐκ τῶν πλαγίων μαστιγούμενον ὅτε ἐστέκετο, χωρὶς νὰ ἔχη πλέον τὴν δύναμιν νὰ κινηθῇ εἰς τὸν κλωβὸν του.

« Τὸ παιδί... τὸ παιδί... », ἐφώναζον ὅλοι ζωηρῶς. Ὁ Τόρνπιπ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πολὺ ἰσχυρὰν μερίδα. Ἡθέλησεν ἐν τούτοις νὰ ἀντιστῆ καὶ ὤθησε τὸ ἀμάξιόν του ὀπισθεν... εἰς μάντην. Ὁ ἀρτοπώλης τὸ ἤρπασεν ἀφ' ἑνός, ὁ φαρμακοποιὸς ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸ ἔσεισαν πολὺ ὥραϊα. Οὐδέποτε ἡ βασιλικὴ αὐλὴ εὐρέθη εἰς παρομοίαν ἐορτήν. Οἱ πρίγκηπες ἐσκόνταπτον εἰς τὰς πριγκηπίσσας, οἱ δούκες ἀνέτρεπον τοὺς μαρκησίους ὁ πρωθυπουργὸς ἔπιπτε συσπύγων τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου ἐνὶ λόγῳ τριούτου ἀνατιναγμῶν, ὁποῖον θὰ ἤσθάνοντο εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Ὁσβόρνης, ἐὰν ἡ νῆσος Οὐάιτ ἐκλονίζετο ὑπὸ σεισμοῦ.

Ἐκράτησαν ἀμέσως τὸν Τόρνπιπ, μολονότι ἀντεπάλαιε μανιωδῶς. Ὅλοι ἀνεμίχθησαν. Τὸ ἀμάξιον ἤρουνθη ὁ φαρμακοποιὸς ἐχώθη μεταξὺ τῶν τροχῶν καὶ ἐξέβαλεν ἐν παιδίον ἀπὸ τὸ κιβώτιον...

Ναί! ἓνα παιδάκι τριῶν ἐτῶν περίπου ὠχρόν, ὑποφέρον, ἀσθενικόν, φέρον εἰς τὰς κνήμας τὰ σημεῖα τοῦ μαστιγίου, μόλις ἀναπνέον.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ παιδίον αὐτὸ εἰς τὴν Βεστπόρην.

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ εἰς τὴν σκηνὴν εἴσοδος τοῦ Μικρούλη, τοῦ ἥρωος τῆς διηγήσεώς μας.

Πῶς ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κτηνώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πατὴρ του, εἶνε δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ πλάσμα περισυνελέγη ἐννέα μῆνας πρότερον παρὰ τοῦ Τόρνπιπ εἰς τὴν ὁδὸν χωρίου τινὸς τοῦ Δόνεγαλ καὶ εἶνε γνωστὸν πῶς ὁ ἀλιτήριος αὐτὸς τὸ μετεχειρίζετο.

Ἄγαθὴ τις γυνὴ τὸ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχιόνας τῆς καὶ προσεπάθει νὰ τὸ ζωογονήσῃ. Ὅλοι συνήχθησαν περὶξ αὐτοῦ. Εἶχε φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον, πνευματώδη μάλιστα, τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον κατήντησε νὰ στρέφῃ τὴν μηχανὴν τοῦ κιβωτίου τῶν νευροσπαστῶν διὰ νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν... εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν!

Τέλος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐτινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω μόλις εἶδε τὸν Τόρνπιπ, ὁ ὁποῖος προυχῶρει μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν λάβῃ ὀπίσω καὶ ἐφώναξεν ὀργίλως.

— Δόστε μού το 'πίσω!...

— Εἶσαι πατέρας του; ἠρώτησεν ὁ ἐφημέριος.

— Ναί... ἀπήντησεν ὁ Τόρνπιπ.

— Ὅχι!... δὲν εἶνε πατέρας μου! ἐφώναξε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐσφίγγετο εἰς τοὺς βραχιόνας τῆς γυναικός.

— Δὲν εἶνε δικό σου! ἐφώναξεν ὁ φαρμακέμπορος.

— Εἶνε κλεμμένο παιδί! προσέθηκεν ὁ ἀρτοπώλης.

— Καὶ δὲν θὰ σοῦ τὸ δώσωμε 'πίσω! εἶπεν ὁ ἐφημέριος.

Ὁ Τόρνπιπ ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ ἀκόμη.

Μὲ τὸ πρόσωπον κατακόκκινον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ἐξ ὀργῆς δὲν ἦτο πλέον κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ τσακωθῇ στὰ γερά δηλ. νὰ παίξῃ καὶ μαχαίρι, ὅταν δύο στιβαροὶ παλλήκαράδες ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφώπλισαν.

— Διώξτέ τον... διώξτέ τον! ἐπανελάμβανον αἱ γυναῖκες.

— Κρημνίσου, παληάνθρωπε, εἶπεν ὁ φαρμακέμπορος.

— Καὶ νὰ μὴ σέ ξαναἰδοῦμε πλέον ἀπ' ἐδῶ, ἐφώναξεν ὁ ἐφημέριος μὲ κίνημα ἀπειλητικόν.

Ὁ Τόρνπιπ ἐμάστιξε δυνατὰ τὸν κύνα καὶ τὸ ἀμάξιον ἀπῆλθεν διὰ τῆς κυρίας ὁδοῦ τῆς Βεστπόρης.

ἄλλον νὰ ἀγαπήσω εἰς τὸν κόσμον. Σὰς ἀγαπῶ ὡς πατέρα μου. Εἰζεύρετε ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀγαπήσω τὸν θεῖόν μου.

— Ἐχεις καλὴν ψυχὴν, παιδί μου, ἀλλὰ ὅταν ἀποθάνω θὰ παρηγορηθῆς καὶ θὰ μὲ λησμονήσης.

— Ποτέ, ποτέ!

— Ἄς εἶνε, Ἰωσήφ. Πλησιάζομεν εἰς τὴν κωμόπολιν;

— Ναί. Φαίνονται αἱ πρῶται οἰκίαι τῆς.

— Ὅταν φθάσωμεν εἰς αὐτήν, θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν μεγάλον δρόμον, καὶ θὰ παρατηρήσῃς ἐπάνω ἀπὸ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν. Ὅταν ἰδῆς μίαν οἰκίαν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή Συμβολαιογράφος, θὰ μὲ εἰδοποιήσης.

Υστερον ἀπὸ ὀλίγον ὁ Ἰωσήφ εἶπε·

— Κύρ Βαβυλᾶ, εὐρισκόμεθα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Συμβολαιογράφου.

— Καλά. Κάθησε τώρα εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ περιμένε με.

Ὁ Βαβυλᾶς ἔκρουσε τὴν θύραν, τῷ ἤνοιξαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐμείνεν ἐντὸς αὐτῆς ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν, ὁ δὲ Ἰωσήφ ἤρχισε νὰ ἀνυπομονῇ.

Ἐέλως ὁ τυφλὸς ἐπαρουσιάσθη, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ μικροῦ καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως. Ἐνῶ ἀπεμακρύνετο ἠρώτησε κρυφίως καὶ μὲ ἀνησυχίαν.

— Ἰωσήφ, ὅταν ἐξῆλθα ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ εἶδε κανεὶς;

— Ὅχι, κύρ Βαβυλᾶ. Ὁ δρόμος εἶνε ἔρημος.

— Λαμπρά. Σήμερον, παιδί μου, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἐκαμα μίαν καλὴν πράξιν. Δι' αὐτὸ νὰ μὲ ὀδηγήσης εἰς ἓν ξενοδοχεῖον διὰ νὰ φάγωμεν. Σοῦ προσφέρω τὸ γεῦμα καὶ ἐννοῶ νὰ φάγῃς ὅ,τι θέλῃς.

Ἐρχαν πλουσιοπαρόχος. Οὐδέποτε ὁ ταλαίπωρος Ἰωσήφ εἶχε φάγῃ τόσον καλά.

Ἴσως ὁ τυφλὸς προησθάνετο ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ θάνατός του, διότι πραγματικῶς ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Τὴν κηδεῖαν του συνάδευσε εἰς ἱερεῦς, τοῦ ὁποίου προηγεῖτο ἓν παιδίον κρατοῦν τὸν σταυρόν. Ἐκολούθουν ὀλίγοι γείτονες, καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὅταν τὸ παιδίον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ θεῖα του εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ τρόπον γλυκύτατον·

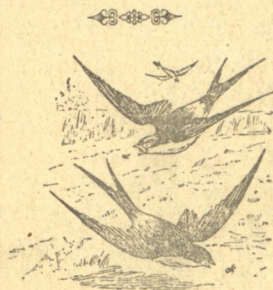
— Ἐλα γρήγορα, καλέ μου Ἰωσήφ. Ἐνας κύριος σὲ περιμένει. Θέλει, λέγει, νὰ σοῦ ὀμιλήσῃ.

— Ποῖος κύριος μὲ περιμένει; ἐσυλλογίσθη ὁ Ἰωσήφ. Τί θέλει ἄρα γὰρ νὰ μοῦ εἴπῃ;

Πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκάθητο εἰς κύριος, ὁ ὁποῖος ἄμα εἶδε τὸν μικρὸν εἶπε πρὸς αὐτὸν μειδιῶν·

— Μικρὲ μου φίλε, εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος τοῦ μακαρίτου Βαβυλᾶ, καὶ ἦλθον νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅτι σὲ κατέστησε κληρονόμον του. Καὶ δὲν ἦτο πτωχὸς ὁ τυφλός. Ἐκτὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ συμβολαιογράφος, καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἰδική του, εἶχε καὶ ἀρκετὰ τρογγύλον χρηματικὸν ποσὸν εἰς μίαν τράπεζαν. Εἰς δὲ τὴν διαθήκην του ἀνέφερε τὰ ἐξῆς:

α Καθιστῶ ἀπόλυτον κληρονόμον τῆς οἰκίας μου καὶ ὅλων τῶν χρημάτων μου, ὅσα εὐρίσκονται εἰς τὴν τράπεζαν * * * τὸν ἀγαπητόν μου Ἰωσήφ. Ἐπειδὴ εἶνε ἀνήλικος, διορίζω κηδεμόνα του τὸν δήμαρχον τῆς κωμοπόλεως * * *. Τὸν παρακαλῶ δὲ νὰ θέσῃ τὸν Ἰωσήφ οἰκότροφον εἰς ἓν κλῆρον σχολεῖον, καὶ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν περιουσίαν μου, ὅταν γένην ἐνήλιξ ».

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Γιὰ τὸ σπασμένο τὸ καρδίαι ὄλοι οἱ ἄνεμοι εἶνε ἐνάντιοι.

×

Πάντοτε ὁ ποταμὸς πηγαίνει εἰς τὴν θάλασσαν.

×

Ἡ θάλασσα δὲν φοβεῖται τὸ νερό.

×

Ὅταν σιζητοῦν περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν μὴ δίδεις τὴν γνώμην σου.

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

(Μῦθος).

ΕΙΣ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης στερεὰ κολλημένα εἰς ἓνα βράχον ἔζων δύο ὄστρεα. Καμμία ἡλιακὴ ἀκτίς, καμμία φωνή, κανεὶς θόρυβος δὲν ἔφθανε μέχρις αὐτῶν· μόνον τοῦ Πλάστου ὁ ὀφθαλμὸς ἐπέβλεπεν αὐτὰ καὶ διηύθυνε τὴν τύχην των. Τὸ μεγαλειότερον ἀπὸ τὰ δύο εἶδε νὰ γεννηθῶσι καὶ νὰ παρέλθωσι γενεαὶ ὀλόκληροι ἰχθύων καὶ θαλασσιῶν ζῶων καὶ ἐκεῖνο ἔμενε στερεὸν εἰς τὴν θέσιν του· ἀπὸ τὴν λύπην του διὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν ἐρημίαν του ἐν μέγα δάκρυ ἔχυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ τὸ δάκρυ αὐτὸ τὸ ἐφύλαττεν ὡς πολῦτιμον μαργαρίτην ἐντὸς τῶν ὀστράκων του.

Μετὰ πολλὰ ἔτη ἀπέκτησεν ἓνα σύντροφον· μίαν ἡμέραν μικρὸν καὶ ἀδύνατον ὄστρεον ἐστάθη πλησίον του· ἤρχισε νὰ φλυαρῆ περὶ ἀνθρώπων, περὶ ἀλιείας μαργαριτοφόρων ὀστρέων, περὶ καταιγίδων, αἱ ὁποῖαι τὸ ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν πρῶτόν του βράχον, περὶ πραγμάτων τέλους ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς τὸ ἄλλο ὄστρεον, ὥστε κάπως τοῦ ἐκίνησε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον· ὠμίλησε καὶ ἐκεῖνο περὶ τοῦ μαργαρίτου, τὸν ὅποιον ἐνέκλειε, μεγάλου, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐγέλασεν ὅταν ἤκουσε τὸ μικρὸν νὰ ὀμιλῆ καὶ διὰ τὸν ἰδικόν του θησαυρόν.

Μίαν ἡμέραν σφοδρὰ καταιγὶς ἀνεστάτωσε τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης· ἐξερρίζωσε βράχους, ἔρριψεν ἰχθύς καὶ ὄστρεα εἰς τὴν ζηνρὰν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ τὰ γνωστὰ μας εἰς μίαν χαρίεσσαν παραλίαν.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· εἰς τὰς θωπευτικὰς ἀκτῖνάς του τὸ ὄστρεον ἤνοιξεν ὀλίγον καὶ ἀφῆκε νὰ φανῆ στιλπνὸς μαργαρίτης, μέγας ὡς λεπτοκάρυον· τὸ μικρὸν ὄστρεον ἔβλεπεν αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ.

— ὦ, τί λαμπρὸς μαργαρίτης! ἀνέκραξε.

— Ναί, εἶπε τὸ ὄστρεον, λαμπρὸς, ἀλλ' οἱ

ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουσι τί θησαυρὸν περικλείω καὶ δὲν μὲ ἐκτιμῶσι κατ' ἀξίαν.

— Περίμενε πρῶτον νὰ σὲ γνωρίσωσι καὶ ἔπειτα κρίνε, εἶπε τὸ μικρὸν.

— Ὅχι, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνάξιτοι νὰ μ' ἐκτιμῶσιν, εἶνε κακοὶ καὶ ἀχάριστοι καὶ θὰ φυλάξω τὸν μαργαρίτην μου μόνον διὰ τὸν εαυτόν μου.

Καὶ ἐκλείσθη ἰσχυρῶς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά οἱ δύο μικροὶ πρίγκηπες κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν ἐκείνην, ἧτις ἐξετείνεται παρὰ τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων. «Ἰδέ», εἶπεν ὁ μικρότερος πρὸς τὸν μεγαλιότερόν του ἀδελφόν, «τί εὔρον!» καὶ τῷ ἔδειξε τὰ δύο ὄστρεα.

— Εἶνε μαργαριτοφόρα! εἶπεν ὁ μεγαλιότερος.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

— Νὰ τὰ ἀνοίξωμεν! ἀνέκραζαν οἱ βασιλόπαιδες, καὶ ἤρχισαν ἀμέσως τὸ ἔργον. Ἡ ὠρῆ βασιλίσσα, ἡ ὁποία ἦτο ἐν τῷ κήπῳ, ἐπλησίασε τοὺς υἱούς της καὶ μειδιῶσα παρηκολούθει αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μαμά, ὅτι θὰ κάμῃς μὲ τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ ἐν κόσμῳ; εἶπον καὶ οἱ δύο προσπαθοῦντες ν' ἀνοίξωσι τὰ ὄστρεα. Μετὰ τινὰς προσπαθείας τὸ μικρότερον ἤνοιξε καὶ μὲ φωνὰς ἐνθουσιασμοῦ οἱ δύο πρίγκηπες ἔτειναν εἰς τὴν μητέρα των μικρόν, ἀλλὰ στιλπνὸν μαργαρίτην.

Τὸ μεγαλιότερον ὄστρεον δὲν ἤνοιγε κατ' οὐδένα τρόπον. «Κοπιάσατε, κοπιάσατε, ἐσκέπτετο· τόσο εὐκόλα δὲν δίδω ἐγὼ τὸν θησαυρόν μου, μικροὶ μου πρίγκηπες.

Ἄλλ' οἱ πρίγκηπες ἀπέκαμον ἐπὶ τέλους. Ὁ παιδαγωγὸς προσεπάθητε καὶ ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος τίποτε δὲν κατώρθωσεν.

— Ἄς τὸ ρίψωμεν, εἶπεν ὁ εἰς τῶν βασιλοπαιδῶν· ἐξ ἄπαντος δὲν θὰ εἶνε καλόν· ἐπίσης καὶ τὰ ἀμύγδαλα, ὅταν δὲν ἀνοίγουν εὐκόλα, εἶνε χαλασμένα!

Καὶ ἔρριψε τὸ ὄστρεον ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἡ βασιλίσσα ἔδωκε τὸν μαργαρίτην εἰς τὸν

κοσμηματοποιόν της, ὅστις, μολονότι μικρόν, τὸν προσήλωσεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ διαδήματος αὐτῆς· ἡ μήτηρ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ εἰς θέσιν περιφανῆ τὸ εὔρημα τῶν τέκνων της καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους τελετὰς ὠμίλει περὶ αὐτοῦ.

Τὸ μέγα ὄστρεον ἔμεινεν ἡμέρας τινὰς ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἄμμου· κατόπιν ἀγυιόπαις τις συλλέγων κογχύλια, εὔρεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔλαβε, μὴ δυνάμενος ὁμῶς νὰ τὸ θραύσῃ, τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

— ὦ, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι! πῶς παραγνωρίζουσι τὴν ἀληθῆ ἀξίαν! ἐσκέπτετο ἐκεῖνο.

Καὶ τὸ μικρόν μαργαριτάριον ἐσκέπτετο ἐπίσης.

— Τί κρίμα νὰ εἶνε τόσον ἰδιότροπον τὸ μέγα ἐκεῖνο ὄστρεον! Τώρα ὁ μαργαρίτης του θὰ εὐρίσκητο εἰς τὴν ἰδικήν μου θέσιν, ἡ ὁποία τόσον θὰ τῷ ἤρμοζε! Τί γίνεται ἀρὰ γε;

Ἡμέραν τινὰ τὸ βασιλικὸν ζεῦγος μετὰ τῶν πριγκίπων μετέβαινεν ἐφ' ἀμάξης μετὰ πολυαριθμοῦ συνοδείας εἰς ἑορτὴν τινα καὶ κατὰ τύχην διῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐρριμμένον τὸ ὄστρεον· εἰς τροχὸς διῆλθεν

ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ἔθραυσε καὶ ὁ μαργαρίτης ἐκλύσθη εἰς τὰ χόματα.

Τὴν νύκτα ἔβρεξε, καὶ παχὺς βόρβορος ἐσκέπασε τὰς ὁδοὺς.

Τὴν πρωῒαν εἰς τῶν ὁδοκαθριστῶν, καθαρίζων τὸ μέρος, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του — Μπα, κᾶτι γυαλίζει ἐδῶ!

Κανένα ψεύτικο μαργαριτάρι, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὠθῶν αὐτὸ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ χονδροειδοῦς ὑποδήματός του· τὰ ἀληθινὰ μαργαριτάρια δὲν τὰ πετᾶ κανεὶς μέσα στὴ λάσπη!

Αὐτὸ ἴητο παρὰ πολὺ! Ὁ μαργαρίτης ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ βαρὺ κτύπημα συνέτριψεν αὐτόν.

Ἐτελείωσεν ἀδόξως, ὡς ἐζησεν ἄχρηστος. Καὶ ὁμῶς εἶχε μεγάλην πραγματικὴν ἀξίαν, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἰδιοτροπία του δὲν τὴν ἀφήκαν νὰ φανῆ.

Ὁ μικρὸς μαργαρίτης ἐξακολουθεῖ νὰ κοσμήτῃ τὸ διάδημα μιᾶς τῶν ὠραιότερων τοῦ κόσμου βασιλισσῶν.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Εἰμαρμένν.

ΤΑ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΑ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα)

Μίαν ἑσπέραν ἀφοῦ ἔφαγον ἡ Μαρίκα, ὁ Μενέλαος, ὁ Εὐγένιος καὶ ὁ μικρὸς Σόλων περιετριγύρισαν τὸν πατέρα των καὶ τὸν παρεκάλουν γὰ τοῖς εἶπη τί δῶρον θὰ ἔχουν τὸ νέον ἔτος.

Ὅλα ἦσαν καλὰ παιδιὰ καὶ ὁ πατὴρ εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ὅλα ὠραῖα δῶρα. Τί ἀρὰ γε θὰ ἐλάμβανεν ἕκαστος; θὰ κατῶρθονεν ὁ πατὴρ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ἑκάστου;

Τότε ὁ πατὴρ ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν καθένα τί δῶρον θέλει.

Ἡ Μαρίκα ὡς φρονιμωτέρα εἶπεν· «ὅ,τι θέλετε, πατέρα». Ὁ Μενέλαος ἤθελεν ἓνα χρυσοδεμένον τόμον τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου», ὁ Εὐγένιος ἓν κυτίον μὲ στρατιώτας, μὰ ὄχι ἀληθινούς.

— Καὶ σύ, Σόλων, τί θέλεις;

— Ἐγὼ ἓνα ἄλογο μὲ αὐτίγᾶ καὶ μίαν ἄμαξαν νὰ ἔχῃ καὶ ἀμαξηλάτην.

— Καλά, εἶπεν ὁ πατὴρ· ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἔχητε ἂν εἴσθε καλὰ παιδιὰ.

Τὰ παιδιὰ εὐχαριστημένα εἶπον καληνύκτα καὶ ἀνέβησαν νὰ κοιμηθῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

λόγος διὰ τὸν ὁποῖον, φιλιότη μου **Μυο-
δωτίς**, δὲν σοὶ ἀπήνησα εἰς τὸ προη-
γούμενον φύλλον μου εἶνε ὅτι ἀργὰ ἔλαβα
τὴν ἐπιστολήν σου· τώρα λοιπὸν σοὶ ἀπαν-
τῶ καὶ διὰ τὰ δύο γράμματά σου. Ναί, πολὺ
νόστιμη ἦτο ἡ σύμπτωσης ἐκείνη τῶν
αἰνιγματῶν, τὰ ὁποῖα ἀναφέρεις.

Λυπεῖσαι διότι ἐτελείωσεν ὁ **Φάρος**, ἀλλὰ θὰ πα-
ρηγορηθῆς μετὰ τὸν «**Μικροῦλιν**», εἶμαι βεβαίω-
τατος. Εἰς τὰ λοιπὰ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀπαντήσω
διὰ τὸν φόβον τῶν... **Ψευδωνυμοφραγευτῶν!**
— «Ἐπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸν μ' ἐνεθυμήθης τέλος
πάντων, ἀγαπητέ μοι **Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ**. Θέ-
λω νὰ πιστεύσω εἰς τὰς δικαιολογίας σου καὶ ἄλλιν
δὲν εἰμπορῶ· ἐγὼ σε γνωρίζω δι' ἔξυπνο παιδί καὶ
δὲν πιστεύω δὲ ὅλας σου τὰς ὥρας νὰ σοὺ τὰς ἀφαι-
ρέτῃ ἢ μελέτῃ. Ὁμολόγησέ το τώρα ὅτι ἦτο καὶ
ὀλίγη τεμπελιὰ καὶ ἐγὼ σε συνεχώρησα κηλόα!

— Καὶ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν ἔλαβα ἐνῶ τὸ
φύλλον ἐτυπώνετο, φιλιότη μοι **Ἄλκῃ**. Διὰ τοῦτο
συμβουλεύω εἰς ὅλους τοὺς φίλους καὶ φίλας μου ὅταν
ἐγκαίρως θέλουν νὰ τοὺς ἀπαντῶ νὰ μοὶ γράφουν β
ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς διὰ τὴν διανομὴν ὡ-
ρισμένης. Τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησας,
Ἄλκῃ, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ καὶ γραπτῶς νὰ τὸ βλέπω,
ὅτι προφορικῶς μόνον νὰ μοὶ διαβιβάζεται τοῦτο.
Εἶπα εἰς τὴν **Δὰ εἰσαομένῃν** ὅτι τὴν ἀσπάζε-
σαι καὶ ἐπιφυλάττεται ὅταν συναντηθῆτε νὰ σοὶ
ἀπαντήσῃ. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὴν **Ἀγνὴν
Καρδίαν** διὰ τὰ χαριετίματά της καὶ εἶπέ τη
περστικὰ διὰ τὰ ματία της. — Βεβαίως σὲ δέχομαι
μεταξὺ τῶν φίλων μου, ἀγαπητή μοι **Καλλιόπῃ
Γαϊτανάκῃ**, ἀφοῦ μάλιστα τόσον με ἀγαπᾷς, ὥστε
δὲν παύεις ἐνδομύχως νὰ εὐχαριστῆς τὴν διδασκά-
λισάν σου, ἥτις σοὶ τὸν συνίστησε. Πρέπει νὰ ἔχητε
ἐκ τῶν προτέρων πεποιθήσιν εἰς τὴν σύστασιν τῶν
διδασκαλιστῶν σας, διότι αὐταὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν
πρόδοσόν σας ἐπιθυμοῦν πάντοτε. — Καὶ σὺ καλῶς
ἤλθες, ἀγαπητή μοι **Ἰωακειμιάς**· πρόσεξε νὰ τι-
μῆσης τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι ἀναλαμβάνεις ὑπο-
χρέωσιν ἀπέναντι ὅλων σου τῶν συμμαθητριῶν,
ἀκούς; Ἐλπίζω ὅμως νὰ γείνης ἀξία τῆς ἀγάπης
μου, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. — Δὲν ἔπρεπε κατάκαρδα νὰ
τὸ πάρῃς δά, ἀγαπητέ μοι **Ἰορδάνη Καζαντζό-
γλου**, διότι δὲν κατάρθωσας ἀπὸ τὴν πρώτην
φορὰν νὰ λύσης καὶ νὰ συνθέσῃς **Γυμναστικὴν
τοῦ Πνεύματος**. Σιγὰ-σιγὰ θὰ ἐπιτύχῃς. Κανείς
ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν δὲν κάμνει τίποτε τέλειον,
ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπελίση ἢ πρώτη ἀποτυχία
«τὸ ζητούμενον ἀλωτόν». — Σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὴν τὸσην σου ἀγάπην, φιλιότη μοι **Νέμεδι**, καί,
πίστευσόν μοι, σοὶ τὴν ἀνταποδίδω. Ὅα σκεφθῶ διὰ
τὴν περὶ συχνοτέρας ἐκδόσεως πρότασιν σου καὶ πολ-
λοὶ ἄλλοι φίλοι μου μοὶ τὴν ἔκαμαν ἕως τώρα. Ἐπί-
σης θὰ συζητήσω προσεχῶς καὶ τὴν κατὰ τῶν ἀντι-

γραφόντων ἀσκήσεις ἰδεᾶν σου αὐτῇ ἢ ἀντιγραφῇ
εἶνε φοβερὰ μάλιστα. Δὲν ἐνόησον τὰ παιδιά μας ὅτι
τὴν ὠφέλειάν των ἐπιδιώκουν αἱ τοιοῦτου εἶδους
ἀσκήσεις καὶ θέλουν νὰ κάμουν φριγοβρα δι' ἀπάτης!

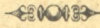
Ὁ Παπᾶ-Σπύρος, ἂν καὶ μὴ ἐορτάζων τοῦ ἁγίου
Σπυρίδωνος, ἐδέχθη τὰς εὐχάς σου καὶ σ' εὐχαρι-
στεῖ. Ἡ λέξις **μποᾶ** εἶνε γαλλικὴ *Boa*, βόας δηλ.
(ὄφις) καὶ σημαίνει τὴν μακρὰν καὶ λεπτὴν περὶ
τὸν λαίμην τῶν κυριῶν τυλισσομένην γούναν. Τὰ δὲ
ὑπὸ τὰ ἔγγραφα γράμματα **Τ. Σ.** σημαίνουν: τόπος
σφραγίδος. Τὴν περὶ **Δδος εἰσαομένῃς** γνώμην
μου τῇ διεβίβασα καὶ σὲ χαίρετᾷ ἐγκαρδίως. Δὲν
μ' ἐνοχλεῖς καθόλου, ἀγαπητή μοι, γράρουσά μοι
ἐκτενωῶς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μετ' ἀνυπομονησίας
περιμένω τὰ γράμματά σου. **Ὁ Ἰούλιος Βῆθν
ζῆ**, εἶνε πρεσβύτερος θαλερώτατος καὶ πλουτίσει τὴν
γαλλικὴν φιλολογίαν μετὰ νέα κατ' ἔτος ἔργα, σπου-
δαιότερα τὰ μὲν τῶν δέ. Σὲ χαίρετῶ μετ' ἀγάπης.
— Ἐλαβα τὰς ἀσκήσεις σου, ἀγαπητέ μοι **Ὠκύ-
που Ἀχιλλεῦ**. Τί βραβεῖον δίδεται εἰς τοὺς βρα-
βευθέντας, σημειῶν ἐκάστοτε εἰς τὴν προκήρυξιν.
Ἴδὲ εἰς τὸ τρίτον Φυλλάδιον.

Ὁ Ἰορδάνης Καζαντζόγλου ἀσπάζεται τὸν
Αὔγερινόν, τὸ Ναυτοπούλο τοῦ Εὐξείνου
καὶ τὸν **Πανοῦργον Ὀδυσσεᾶ**. — Ἡ **Ἄλκῃ**
ἀσπάζεται τὴν **Ἐλπίδοφόρον**. — Ὁ **Νικόλαος
Γλαβίνας** ἀσπάζεται τὸν **Εὐάγγελον Ἀναστα-
σίου** καὶ τοὺς συγκατοίκους τοῦ **Ἀντωνάκην** καὶ
Ναοῦμ καὶ τοὺς ἐρωτᾷ, διατί τόσον γρήγορα ἐλη-
σμόνησαν τὴν ὑπόσχεσίν των. — Ἡ **Μυθώτις** ἐρω-
τᾷ τὴν **Ποιμενικὴν Φλογέραν** διατί ἐπαθεν
ἐκλείψιν ἀπὸ τὴν **Ἀλληλογραφίαν τοῦ Παι-
δικοῦ Κόσμου**, συγγαίρει τὸν **Πανοῦργον
Ὀδυσσεᾶ** διὰ τὴν ἐορτήν του, ἀσπάζεται δὲ τὴν
Ὀλφ Γελαστίν, εἰς τὴν ὁποίαν ταπεινῶς θαυμά-
σια τὸ ψευδώνυμον αὐτό, λέγει. — Ὁ **Ὠκύπου**
Ἀχιλλεῖς ἀσπάζεται ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῶ
«Παιδικοῦ Κόσμου», συγγαίρει δὲ τὴν **Ζαππίδα**
καὶ τὴν **Ροβινδωνέτταν** διὰ τὸ βραβεῖόν των.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ταί λύσεις γίνονται δεκατὶ μέχρι 15 Ἰανουαρίου).

51. Στοιχειογράφος.

Νῆσον σημαίνει τὸ ἀρσενικὸν μου
ὀπώραν θάλλουσαν τ' οὐδέτερόν μου.

Μουσωτίς.

52. Ἀκροδοιοχίς.

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ἀποστόλου, τὰ δὲ δεύτερα πόλεως ἐπίσημου ἐν τῇ Μακεδονικῇ ἱστορίᾳ 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου 2) θεὸς τῶν ἀρχαίων 3) μέρος τῆς καμῆλου 4) μήτηρ ἀρχαίων θεῶν 5) ὄρος 6) νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Γαλαξίας.

53. Μεθοδοιοχίς.

Διὰ τῶν μέσων γραμμάτων τῶν ἐξῆς λέξεων σχηματίσων ζῶον:

Ἀκρωτήριον τοῦ Αἰγαίου.

Διαίρεσις τῆς ἡμέρας.

Πτηνόν.

Λόρδος Βύρων.

54. Στοιχειογράφος.

Τὸ ἀρσενικὸν μου σημαίνει ἥρωα τῆς Ἀττικῆς,
τὸ θηλυκὸν μου νῆσον.

Μουσωτίς.

55. Τέσσαρα.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε, καθε-
τως νὰ ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα
ἀρχαίου ποιητοῦ, ὀριζοντίως ἔθνος
ἀρχαίου καὶ πλαγίως δεξιὰ ἐκ τῶν
κάτω πρὸς τὰ ἄνω ποταμοῦ.

Μουσωτίς.

56. Γωνία

+	.....	=	σοφός,
+	.....	=	φυτόν,
+	.....	=	ἐβραϊὸς τις, τὴν ἱερὰν ἀνοίξε
+	.....	=	σχῆμα, [ἱστορίαν
+	.....	=	νησί, καὶ οἱ Σταυροὶ ὄρος εἰς [τὴν Ἀσίαν.

*Αἴθος Καππάρεως.

57. Δέλτα.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ
γραμμάτων ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν
σκέλος ν' ἀναγινώσκηται ρήτωρ, εἰς
τ' ἀριστερόν νῆσος καὶ εἰς τὴν βάσιν
ἀκρωτήριον.

*Αἰθιομένη Λυγαρία.

58. Κύβος.

Ν' ἀναγινώσκηται εἰς τὸ πρῶτον
τετράγωνον ἄνωθεν θεὸς τῶν Ρω-
μαίων κάτωθεν νῆσος, δεξιᾶ νῆ-
σος, ἀριστερᾶ προφήτης, εἰς τὸ δεύ-
τερον ἄνωθεν βασιλεὺς, κάτωθεν τύ-
ραννος, δεξιᾶ σοφός, ἀριστερᾶ στρα-
τηγός.

Νυῆτες.

59. Πυραμίς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀνα-
γινώσκηται τὸ ὄνομα Πέρσου
σατράπου, αἱ δὲ ὀκτὼ στιγμαὶ
τῆς βῆσις μετὰ τοῦ ἐν τῷ
μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ν' ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ἡμέρας
τῆς ἐβδομάδος, αἱ ἀνωτέρω 3 τὸ ὄνομα φυσικοῦ φαι-
νομένου, αἱ ἀνωτέρω 4 τὸ ὄνομα νῆσου τοῦ Αἰγαίου,
αἱ δὲ ὑπεράνω αὐτῶν 2 τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς
Βοιωτίας.

Ζαπυίς.

60. Τραπεζα.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ
στιγμαὶ διὰ γραμμάτων,
ὥστε εἰς τὰς τέσσαρας
 πλευρὰς τοῦ παραλληλο-
 γράμμου τῆς τραπέζης νὰ
 ἀναγινώσκηται ἄνω Λυρι-
 κὸς ποιητής· κάτω ὄνο-
 μα αὐτοκράτορος· τῆς Ρωσίας· εἰς τὴν δεξιὰν
 πλευρὰν ἀδελφάγον ζῶον· ἀριστερᾶ θεὸς ἀρχαῖος· εἰς
 τοὺς πόδας τῆς τραπέζης· εἰς τὸν πρῶτον ἀριστερόν
 πόδα υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τὸν δεύτερον εἷς ἐκ τῶν
 δώδεκα προφητῶν, εἰς τὸν τρίτον κατὰ τὴν αὐτὴν
 τάξιν νομοθέτης ἀρχαῖος καὶ εἰς τὸν τέταρτον νῆσος
 τοῦ Αἰγαίου.

*Περὶ ἡγῶνος Ἀργαῖος.

61. Δικτυωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώ-
 σκηται καθετῶς πόλις τῆς Ἑλλά-
δος, ἐπίσημος ναύαρχος, πόλις τῆς
Μ. Ἀσίας. Ὄριζοντίως ποταμὸς
τῆς Ἑλλάδος, πόλις τῆς Εὐρώπης,
ἀρχαῖος ποιητής.

Ροβινσονέττα.

62. Ἀδτήρ.

Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀ-
ναγινώσκηται καθετῶς θεὰ τῆς
δικαιοσύνης, ὀριζοντίως νῆσος,
διαγωνίως δὲ φιλόσοφος Ρωμαῖος,
καὶ ποταμὸς τῆς Βοιωτίας.

Μουσωτίς.

63. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς τῶν κάτωθι
συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὄνοματα 4 ὁρέων τῆς
Ἑλλάδος.

Βη, γε, η, κα, λο, λυ, πα, παρ, σοσ, τα, τος, τος
υ, φο.
*Εργατικὴ Μέλισσα.

64. Ἐρωτήσις.

Ποῦτον κύριον ὄνομα ἀποτελεῖται ἐξ ἑπτὰ γραμ-
μάτων, ὧν τὰ τέσσαρα σύμφωνα εἶνε ἀνά δύο
ὅμοια καὶ τὰ 3 φωνήεντα διατὰ αὐτά;

Γλυκεῖα Ἑλιπίς.

65. Ἐλλυποδύμφωνον.

οοι—οιω—αυο—εηη—οο.

Γαλαξίας.

*Υπεύθυνος Κ. ΒΑΟΥΣΟΣ.